

Arrest

nr. 272 504 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 december 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Koerdische afkomst te zijn. U bent geboren te Orumieh op (...)1361 (Iraanse kalender, zijnde (...)1983 volgens de Gregoriaanse kalender). U bent ongehuwd en was huisvrouw in Iran. Toen u vijf jaar oud was overleed uw vader. Uw vader was in zijn tijd lid van de KDPI. Uw moeder woont nog in Orumieh met twee van uw zussen op de eerste verdieping waar u ook met hen woonde. Uw broer F. woont op het gelijkvloers van hetzelfde gebouw. Uw overige zes zussen wonen ook nog in Iran, evenals een tweede broer. Uw derde broer A. is reeds dertien jaar actief voor PJAK en hij trok met een aantal leden van PJAK naar Syrië om er de Koerdische strijders bij te staan. U en uw broer A. zijn de enigen binnen jullie familie die actief zijn voor PJAK. U bent sinds 2004 actief voor PJAK. Sindsdien bestond uw eerste taak uit het inkopen van eten, kledij en andere benodigdheden voor telkens twee- à driehonderd leden van PJAK. 's Nachts kwamen enkele PJAK-ers dan deze goederen bij u thuis ophalen. Soms moest u met de gekochte goederen 's nachts naar een afgelegen dorp rijden en de goederen daar bij een huis afladen. Uw tweede taak was het afdrucken van politieke flyers voor PJAK. Deze flyers moesten in het Farsi worden afgedrukt en hiervoor huurde u verschillende drukkerijen af in Orumieh.

Echter, via een nieuwe buurman die voor de Basij werkte werd u ontmaskerd als iemand die steun verleende aan PJAK. Op 01/03/1398 (zijnde 22/05/2019) vielen de autoriteiten uw huis binnen en wilden ze u arresteren. U, uw moeder en uw zussen konden de agenten echter overtuigen om u niet meteen mee te nemen en jullie spraken af dat u zich de volgende dag op hun bureau zou aanbieden en uw medewerking zou verlenen. Desalniettemin werd u gefouilleerd en werd er een huiszoeking uitgevoerd waarbij uw tablet en twee flashdrives in beslag werden genomen. Op deze flashdrives stonden documenten betreffende de politieke pamfletten van PJAK die u moest afdrucken. De agenten verlieten uw huis, met uitzondering van twee die voor uw voordeur postvatten zodat u de benen niet kon nemen. Diezelfde avond slaagde u er toch in om via het huis van uw burens te ontsnappen. U reed samen met uw broer F. naar het dorp Gol Sheikhan waar u gedurende één maand onderdook zonder deze plek te verlaten. U kon in Gol Sheikhan terecht bij de familie van de bekende PJAK-martelaar H. K.. Eén maand na de ontsnapping uit uw huis kon u Iran definitief verlaten. Uw broer F. betaalde en regelde uw uitreis en op 14/04/1398 (zijnde 05/07/2019) verliet u Iran per vliegtuig via de luchthaven van Teheran middels uw authentiek paspoort met een visum voor Italië. Nadat u was geland in Italië trok u de volgende dag met de trein naar Frankrijk. U wilde naar het Verenigd Koninkrijk gaan, maar dat lukte niet. Na een verblijf van zevenenveertig dagen in Frankrijk besloot u naar België te reizen. Op 31/05/1398 (zijnde 22/08/2019) arriveerde u in België en diende op 27/08/2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw aankomst in België kwam u te weten dat tijdens de periode dat u onderdook in Gol Sheikhan de Iraanse autoriteiten naar uw huis waren gekomen. Ze gedroegen zich tegenover uw moeder en zussen verbaal agressief en hadden uw broer F. ook flink in elkaar geslagen. Ongeveer één maand na uw aankomst kwam u eveneens te weten dat F. meegenomen was door agenten en dat ze hem een maand vasthielden. Hij werd toen continu blootgesteld aan ondervraging en mishandeling. Uw broer F. wordt nog steeds opgeroepen door de Iraanse autoriteiten om hem te ondervragen naar uw verblijfplaatsen. De laatste keer was ongeveer één maand voor uw persoonlijk onderhoud (d.d. 24/06/2021).

Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te zullen worden door de autoriteiten omdat u als Koerd en uit vrije wil heeft meegewerkt met PJAK.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel rijbewijs, acht foto's van manifestaties in België waaraan u deelnam, en een kopie van een attest van PJAK ter bevestiging van uw sympathie en activiteiten voor de partij.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest vervolging in de vorm van executie door het Iraanse regime omwille van uw activiteiten voor de Koerdisch-Iraanse politieke partij PJAK in Iran (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24/06/2021,

hierna CGVS, p.16). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsproblemen met de autoriteiten van Iran.

Vooreerst komt de geloofwaardigheid van uw engagement voor de politieke partij PJAK in het gedrang omwille van onderstaande vaststellingen. Uw kennis van PJAK is immers helemaal niet overtuigend. U weet te vertellen dat PJAK vecht voor de vrijheid van de Koerden en tegen de onderdrukking van Koerdische vrouwen (CGVS p.17). U zegt ook dat als de PJAK er niet zou zijn geweest de lokale bewoners meer slachtoffer zouden zijn geweest van geweld vanwege de Iraanse overheid (CGVS p.17). Hoe PJAK dan concreet opkomt voor die vrouwenrechten of hoe ze het geweld tegen lokale burgers hebben kunnen verminderen kan u echter niet aangeven (CGVS p.17). Naar aanleiding van de vragen welke staatsvorm PJAK nastreeft, hoe ze de samenleving wil organiseren, of volgens welk politiek bestel PJAK de samenleving idealiter wil organiseren, kan u geen klaarheid scheppen (CGVS p.17). U bekent dat u niet erg bekend bent met het soort beleid dat PJAK wil voeren aangezien u er zich niet echt mee bezig hield (CGVS p.17). U heeft zelfs nog nooit van het concept confederalisme gehoord (CGVS p.18). Nochtans toont de bijgevoegde informatie, die rechtstreeks van de website van PJAK afkomstig is, dat PJAK een democratisch confederalisme nastreeft met zelfbeschikking voor het Koerdische volk, en dit onder andere middels lokale verankering en leiderschap in de dorpen. A. O. medeoprichter van de PKK, heeft er in 2011 zelfs een boek over geschreven. Voor wat betreft vrouwen en vrouwenrechten wil PJAK dan weer bijvoorbeeld positieve discriminatie introduceren. U verklaart verder dat de Koerden gewoon bescherming willen voor zichzelf. Hoe PJAK die bescherming van en de rechten voor de Koerden in hun toekomstige samenleving dan wil vrijwaren weet u evenwel niet (CGVS p.18). Hetzelfde dient gezegd te worden over de precieze partijstructuur en –organen van PJAK (CGVS p.19). U weet alleen dat er twee voorzitters zijn (CGVS p.17-19). Nadat u wordt gevraagd of u ooit gehoord heeft van het congres weet u te vertellen dat u eigenlijk niet weet wat er precies gebeurt tijdens zo een congres, maar wel dat het één keer om de drie jaar plaatsvindt waarvan de laatste keer in 2020 (CGVS p.19). Waar dat laatste congres werd gehouden, waar het normaal gesproken doorgaat en wie er in het congres zetelt, is u allemaal evenwel niet bekend (CGVS p.19). Dergelijke verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet overtuigen. Uw kennis over PJAK in België is evenzeer verrassend. U weet niet wie de voornaamste leden van PJAK in België zijn en kan de locatie van het hoofdkwartier van PJAK in België niet aangeven omdat u er nog niet bent geweest (CGVS p.20-21). U ondernam wel twee keer een poging om naar de hoofdzetel te gaan maar liep telkens verloren, zo zegt u (CGVS p.20-21). Het is opmerkelijk dat u reeds sinds juli 2019 zich in België bevindt, maar tot aan uw persoonlijk onderhoud (d.d. 24/06/2021) nog steeds niet tot op de zetel van PJAK in België bent geraakt. Dat u er zelf nog niet bent geraakt kan trouwens evenmin verschoning bieden voor uw ontbrekende kennis over de locatie van het hoofdkwartier van PJAK in België (CGVS p.20-21). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u optekenen dat u één jaar na uw aankomst in België (nog) niet (veel) actief bent voor PJAK omdat u de taal van het land niet kent (CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020 vraag 3.5). Uw redenering houdt echter geen steek aangezien de leden van PJAK in België, die u blijkbaar ook zelf zijn komen opzoeken (CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020 vraag 3.5), uiteraard ook Koerden zijn die ongetwijfeld uw taal spreken (CGVS p.19). Het is opvallend dat u, die ongeveer vijftien jaar lang regelmatig risicovolle clandestiene operaties uitvoerde voor PJAK in Iran, in België zich zo een lang tijd passief opstelt voor wat betreft uw betrokkenheid bij PJAK. Uw interesse in PJAK blijkt door voornoemde vaststellingen toch relatief. U wordt er verder op gewezen dat in Iran en in Koerdisch gebied naast de Koerden nog vele andere bevolkingsgroepen leven. Hoe het hen in de toekomstige samenleving van de PJAK zal vergaan of wat PJAK voor die groepen wil, kan u wederom niet uiteenzetten (CGVS p.18). De beleidsverklaringen van PJAK, die overigens openbaar raadpleegbaar zijn, leren ons dat PJAK de democratische relaties tussen de Iraanse volkeren wil promoten op basis van gedeelde culturele en historische aspecten. Ondanks dat u beweert reeds sinds 2004 niet alleen sympathisant maar tevens actief te zijn voor PJAK bij clandestiene activiteiten, weet uw kennis over PJAK niet te overtuigen. U was al vanaf 2004 belast met het drukken van pamfletten voor PJAK zoals naar aanleiding van bepaalde herinneringsdagen voor de partij zoals voor internationale vrouwendag, de dag van het milieu, de arrestatie van A. O. en de dag waarop de PJAK is opgericht (CGVS p.9). In die zin is het zeer vreemd dat u niet weet wanneer die dag van het milieu, de arrestatie van A. O. en de dag waarop de PJAK is opgericht vallen (CGVS p.9). Uw gebrekkige kennis over voorgaande essentiële thema's zet grote vraagtekens bij uw aangemeten betrokkenheid bij PJAK sinds 2004.

Voorts is het opvallend dat u geen enkele kennis heeft waarom uw broer A. met PJAK naar Syrië moest of wat hij daar moest doen (CGVS p.6). Hetzelfde geldt voor uw kennis over de politieke activiteiten van uw vader bij de KDPI (CGVS p.8). Rekening houdend met uw politieke betrokkenheid bij PJAK en dat het uw vader betreft, zou u ondanks dat uw vader stierf toen u nog erg jong was, toch beter op de hoogte moeten zijn van zijn activiteiten bij de KDPI-partij. U wordt daarnaast gevraagd waarom u in feite bij de PJAK bent beland en niet bijvoorbeeld bij de KDPI (CGVS p.8). U meent dat u voor PJAK koos omdat u

vindt dat zij het beste jullie doelen kunnen realiseren, maar wat het verschil dan is tussen PJAK en KDPI kan u niet vertellen (CGVS p.8). U heeft immers nooit onderzocht wat het beleid is van KDPI en heeft de indruk dat PJAK zich meer om de Koerden bekommert dan KDPI omdat ze voor u zichtbaarder zijn in Iran (CGVS p.8). Zulke verklaringen missen uiteraard overtuigingskracht. Voorgaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw politiek engagement en activiteiten voor de PJAK opnieuw afnemen.

Uw verklaringen omtrent uw vluchtreis moeten ook tegen het licht worden gehouden. Zo zou u op 14/04/1398 (zijnde 05/07/2019) Iran hebben verlaten met uw eigen paspoort onder uw eigen naam en met een visum voor Italië (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28; CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020 vraag 3.5; CGVS p.12-14). Ten eerste stoken uw initiële verklaringen op de DVZ niet met die op het CGVS. Op de DVZ vertelde u dat uw paspoort nog op uw verblijfplaats lag (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28), maar ten aanzien van het CGVS verklaarde u dat de smokkelaar uw paspoort had weggegooid toen u in Frankrijk verbleef alvorens u naar België doorreisde (CGVS p.13). De smokkelaar had al uw documenten afgenomen en ze u niet meer teruggegeven, zo bevestigt u op het CGVS (CGVS p.13). Naast uw rijbewijs kan u hierdoor geen andere identiteitsdocumenten neerleggen (CGVS p.14). Eerder had u op de DVZ echter aangegeven dat uw shenasname (geboorteboekje) en identiteitskaart nog in Iran lagen (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 29). Bij de DVZ heeft u ook nooit over uw verblijf in Frankrijk gesproken (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019; CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020). Het is pas op het CGVS dat u aanbrengt dat u in de eerste plaats naar het Verenigd Koninkrijk wilde doorreizen en zevenenvoertig dagen in Frankrijk verbleef (CGVS p.13). Uw verklaringen stoken ook op een ander punt niet, namelijk over wie uw reis vanuit Iran regelde. Op de DVZ vertelde u dat het uw broer Fa. was die deze taak op zich nam (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 36), maar op het CGVS zegt u dan weer dat het uw andere broer F. was die uw reis regelde (CGVS p.14). Uw wijzigende verklaringen doen uw geloofwaardigheid en die van uw voorgehouden relaas geen goed. Op de tweede plaats dient opgemerkt te worden dat u ook op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt. Enerzijds vertelde u dat u het paspoort met uw visum voor Italië zelf aanvroeg en vervolgens één maand moest wachten op de afgifte ervan (CGVS p.14). U ging dit document zelf aanvragen en het werd u op 24/06/2019 afgeleverd in Teheran (CGVS p.14; Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28). Wetende dat u op 05/07/2019 Iran definitief verliet, werd uw paspoort met uw visum zodus elf dagen voor uw vertrek uitgegeven. Anderzijds verklaart u dat na de inval bij u thuis, u uit de handen van de autoriteiten kon ontsnappen door dezelfde avond van de inval met uw broer F. naar het dorp Gol Sheikhan te rijden en daar onder te duiken gedurende iets langer dan een maand tot aan uw definitief vertrek uit Iran (CGVS p.15,24). U zou Gol Sheikhan nooit hebben verlaten behalve tijdens uw definitief vertrek (CGVS p.15). Zulke inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw aangemeten problemen.

Verder is uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met uw aangehaald vrees. U zou immers uw visum zelf zijn gaan aanvragen omdat uw politieke activiteiten voor PJAK bij de autoriteiten bekend waren geraakt (CGVS p.14). Hierdoor bracht u zich natuurlijk enorm in gevaar aangezien u zichzelf op die manier toch zou aanbieden bij de autoriteiten die u vreest. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen dat u met uw eigen authentiek paspoort, en dus onder uw eigen naam, via de luchthaven van Teheran uw land kon verlaten (CGVS p.13). Op die manier nam u opnieuw een groot risico. Uw verweer dat u zelf uw visum kon aanvragen en Iran via de luchthaven met uw origineel paspoort kon verlaten omdat u uw vingerafdrukken voordien nog niet had gegeven en uw naam veelvoorkomend is, kan geen soelaas brengen (CGVS p.15-16). De vaststelling dat u zich tot tweemaal toe bij de autoriteiten aanbiedt strookt niet met uw voorgehouden vrees voor die autoriteiten. Daarenboven toont u in feite aan dat u de Iraanse autoriteiten in werkelijkheid niet hoeft te vrezen aangezien ze u tot tweemaal toe niets in de weg hebben gelegd: niet bij het verkrijgen van uw reisdocumenten in juni 2019 en niet bij uw uitreis een maand later. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de autoriteiten op 01/03/1398 (zijnde 22/05/2019) uw huis binnenvielen en u wilden arresteren op verdenking van politieke activiteiten voor PJAK (CGVS p.15-16,24). U riskeert hiervoor zelfs de doodstraf, zo zegt u (CGVS p.16). Men zet twee agenten aan uw deur zodat men u zeker niet zou kwijtspelen, maar u kon alsnog ontkomen (CGVS p.15-16,24). Doordat de autoriteiten, op aangeven van uw buurman die zelf voor de veiligheidsdiensten werkt, zich naar uw huis begaven, er een huiszoeking deden, enkele van uw persoonlijke spullen in beslag namen en u de volgende dag op hun kantoor verwachtten, kan ervanuit gegaan worden dat uw identiteit zeer zeker bekend was voor hen (CGVS p.15-16,24). Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat, nadat u het een maand eerder zelf aanvroeg, u uw paspoort met visum voor Italië werd afgeleverd op 24/06/2019 te Teheran (CGVS p.14; Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28). Na uw ontsnapping uit uw huis hebben de autoriteiten blijkbaar uw broer en andere familieleden hard aangepakt om hen informatie te ontfutselen over u en uw schuilplaats (CGVS p.24). Uw broer F. werd geslagen en vastgehouden waarbij hij mishandeld en ondervraagd werd (CGVS p.15,24). De idee dat de autoriteiten niet wisten naar wie ze precies op zoek waren aangezien u uw vingerafdrukken nog niet zou hebben gegeven en uw naam

veelvoorkomend is houdt dus geen steek (CGVS p.15-16). Het is frappant dat u, een voortvluchtige politieke dissidente die de doodstraf riskeert, na uw ontsnapping zonder problemen zelf een paspoort met visum kon bekomen en Iran onder uw eigen naam met uw origineel paspoort kon verlaten via de luchthaven van Teheran.

Er kunnen daarenboven ook heel wat vraagtekens gezet worden bij uw asielrelaas. Zo is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u gedurende acht jaar alleen met uw eigen wagen om de twee of drie maanden inkopen deed voor twee- à driehonderd personen en deze boodschappen telkens 's nachts liet overladen aan uw voordeur (CGVS p.7-8). Op die manier trekt u natuurlijk net de aandacht van ongewenste personen. U argumenteert dat het net veiliger was om deze operatie 's nachts uit te voeren omdat er rondom uw huis wordt gebouwd en jullie de boodschappen verpakten als bouw materiaal (CGVS p.8). Desalniettemin blijft het opvallend voor uw omgeving als u 's nachts met regelmaat en gedurende acht jaren zulke pakketten in en uit uw woning brengt die geen bouwzone is. U stelt dat u soms ook 's nachts naar een afgelegen dorp moest rijden met de gekochte goederen (CGVS p.10-11). Hierbij kan worden opgemerkt dat u niet eens wist naar wiens huis u de boodschappen voor PJAK zo in de nacht moest brengen (CGVS p.11). Eveneens opmerkelijk is uw verklaring dat u niet precies kan aangeven wat er met de pamfletten gebeurde die u afdrukte voor PJAK (CGVS p.11). Nog verbazender is dat PJAK u belastte met het vertalen van hun teksten voor de pamfletten en het in het geheim afdrukken van die pamfletten in verschillende drukkerijen (CGVS p.5,9-11). De bedenking die zich hierbij opdringt is: waarom zou PJAK niet zelf hun teksten naar het Farsi kunnen vertalen en hun drukkerijwerk niet in hun eigen veilige gebieden uitvoeren? Het is niet geloofwaardig dat geen van de leden van PJAK het Farsi voldoende beheersen om deze taak op zich te nemen (CGVS p.11). U wordt geconfronteerd met enerzijds het risico en de onderneming van deze activiteiten, en anderzijds de bedenking waarom PJAK hun drukwerk niet zelf in hun veilige gebieden zou kunnen uitvoeren (CGVS p.11). Uw antwoord, namelijk dat u niet weet waar ze wel of niet toe instaat waren, u er tevens nooit naar vroeg, maar het wel leuk vond om te doen, is niet verhelderend (CGVS p.11). De vaststelling dat u zich nooit bedenkingen maakte bij deze manier van werken ondanks de risico's, en dat PJAK op hun beurt op die manier te werk zou gaan, is bevreemdend. Hetzelfde dient gezegd te worden over de beslissing van de agenten die uw huis binnenvielen en een huiszoeking uitvoerden, om u dankzij de smeekbeden van uw moeder en zussen niet meteen met hen mee te nemen (CGVS p.15). In plaats daarvan moest u zich de volgende dag aanbieden op hun bureau, maar voor de zekerheid liet men toch twee agenten uw voordeur bewaken (CGVS p.15). Dit gedrag en de allocatie van middelen door de Iraanse autoriteiten is niet aannemelijk. Het CGVS kan niet inzien dat gezien de Iraanse context de autoriteiten zich ten aanzien van u, die verdacht wordt van politieke dissidentie en de doodstraf riskeert, op die wijze gedragen. De idee dat de agenten, die u initieel kwamen arresteren, hun plan zouden laten varen omwille van jullie smeekbedes, vervolgens u toestaan om zich de volgende dag op hun bureau aan te bieden, maar u dan toch als vluchtgevaarlijk inschatten, getuige daarvan de twee bewakers, is niet aannemelijk. Ten slotte is uw kennis van de (familie van de) erg bekende martelaar H. K. uiterst beperkt en ook fout. U kon terecht bij de familie van K. om er onder te duiken aangezien uw familie de zijne goed kende (CGVS p.22). Desondanks weet u niet wanneer H. K. werd geëxecuteerd, weet u niet hoe zijn ouders en broers en/of zussen heten, en wanneer en waar hij werd gearresteerd (CGVS p.23). U weet alleen dat hij tijdens zijn arrestatie bezig was met zijn laatste missie (CGVS p.23). Wat die laatste missie dan precies inhield kan u evenwel niet aanbrengen (CGVS p.23). Over de tijd van gevangenschap van K. beweert u dan weer verkeerdelijk dat hij enkel in de Evin-gevangenis in Teheran zat (CGVS p.23). Door welke advocaten H. K. werd vertegenwoordigd is u eveneens onbekend (CGVS p.24). Toen H. K. werd geëxecuteerd door ophanging werd zijn familie op voorhand op de hoogte gebracht van zijn nakende doodstraf en waren zijn ouders ook aanwezig tijdens de voltrekking ervan, althans dat is wat u beweert (CGVS p.23). In realiteit werd zijn familie helemaal niet geïnformeerd over zijn executie en waren ze zodus ook niet aanwezig toen hij omkwam. U blijft echter volharden in uw onjuiste verklaringen wanneer u wordt geconfronteerd met de objectieve informatie die uw stellingen ondergraaft (CGVS p.23-24).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw activiteiten voor PJAK niet geloofwaardig zijn en evenmin de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten waardoor u Iran moest verlaten.

Deze vaststellingen, die wijzen op een tekort aan geloofwaardigheid, zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw

ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw aankomst in België zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling door de Iraanse autoriteiten van uw activiteiten ontwikkeld in België. Enkel indien uw activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door de Iraanse overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat activiteiten, ontwikkeld na de vlucht, leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. In dit verband dient erop gewezen te worden dat u niet kan overtuigen als zouden de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België. Uit beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Uit deze informatie blijkt ook dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn de personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zoals blijkt uit voorgaande heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u al eerder een verhoogd risicoprofiel had en u omwille van oppositieactiviteiten in Iran in het vizier van de autoriteiten heeft gelopen. Voorts kan ook niet zomaar worden aanvaard dat u op basis van de berichten over uw activiteiten op uw facebookprofiel in het vizier zou gekomen zijn. U weet niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte van uw activiteiten hier in België (CGVS p.22). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten uw Facebookpagina in de gaten zouden houden. Hier kan trouwens nog aan toegevoegd worden dat d.d. 19/08/2021 en 01/10/2021 werd vastgesteld dat u al uw foto's op Facebook heeft verwijderd met uitzondering van enkele niet-politieke foto's waar u bovendien niet op staat. Hieruit blijkt dat u bewust handelt en het risico wil beperken. Bijgevolg is geenszins aangetoond dat u in het vizier van de Iraanse autoriteiten bent gekomen omwille van uw politieke en regime-kritische activiteiten buiten Iran.

Wat er ook van zij, uw politieke activiteiten zijn hoe aan ook beperkt en bestaan slechts uit enkele deelnames aan pro-Koerdische manifestaties in België (CGVS p.21-22). U bevestigt dat u enkel en alleen deelnam en geen rol speelde in de organisatie van de betogingen (CGVS p.22). Het louter bijwonen van enkele Koerdische manifestaties toont evenwel niet aan dat u werkelijk door het Iraans regime een oppositieprofiel wordt toegemeten. U weet tevens niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS p.22). Op basis van de door u voorgelegde foto's waaruit uw deelname aan deze betogingen moet blijken, kan echter niet afgeleid worden dat de betogingen daadwerkelijk gericht waren tegen de Iraanse autoriteiten (zie ingediende documenten nr 2). Dat u op één welbepaald moment in Brussel enkele slogans geroepen zou hebben in verband met het doden van Kolbars, kan in het licht van de reeds aangehaalde beschikbare informatie bezwaarlijk als doorslaggevend element worden aanvaard waarom u alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn en bij terugkeer vervolgd zou worden. Op de foto's van de protesten houdt u vlaggen vast van PJAK, KJAR en TJK-E, allen Koerdische organisaties. Met uitzondering van één foto is op alle andere foto's waarop u een vlag vastheeft uw gezicht echter verscholen achter een masker of sjaal. Op basis van bovenstaande informatie kan u allerminst overtuigen dat u door deelname aan deze manifestaties een dermate politiek oppositieprofiel in België hebt opgebouwd waardoor u alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou gekomen zijn.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw rijbewijs zegt niets over uw asielmotieven. U maakte via uw advocaat per mail een bevestigingsbrief van PJAK over. Dergelijke attesten hebben maar bewijswaarde wanneer ze ondersteunt worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Daarenboven blijkt het stuk een gesolliciteerd karakter te hebben daar het is uitgegeven na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. De foto's betreffende uw deelname aan politieke manifestaties in België werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekster een attest van PJAK toe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij

moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster, van Koerdische afkomst, vreest een terugkeer naar Iran wegens haar activiteiten voor de Koerdisch-Iraanse politieke partij PJAK.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten.

2.3.4.2. Vooreerst moet de Raad samen met de commissaris-generaal opmerken dat verzoeksters kennis van PJAK helemaal niet overtuigend is. In de bestreden beslissing wordt met reden het volgende overwogen:

“Vooreerst komt de geloofwaardigheid van uw engagement voor de politieke partij PJAK in het gedrang omwille van onderstaande vaststellingen. Uw kennis van PJAK is immers helemaal niet overtuigend. U weet te vertellen dat PJAK vecht voor de vrijheid van de Koerden en tegen de onderdrukking van Koerdische vrouwen (CGVS p.17). U zegt ook dat als de PJAK er niet zou zijn geweest de lokale bewoners meer slachtoffer zouden zijn geweest van geweld vanwege de Iraanse overheid (CGVS p.17). Hoe PJAK dan concreet opkomt voor die vrouwenrechten of hoe ze het geweld tegen lokale burgers hebben kunnen verminderen kan u echter niet aangeven (CGVS p.17). Naar aanleiding van de vragen welke staatsvorm PJAK nastreeft, hoe ze de samenleving wil organiseren, of volgens welk politiek bestel PJAK de samenleving idealiter wil organiseren, kan u geen klaarheid scheppen (CGVS p.17). U bekent dat u niet erg bekend bent met het soort beleid dat PJAK wil voeren aangezien u er zich niet echt mee bezig hield (CGVS p.17). U heeft zelfs nog nooit van het concept confederalisme gehoord (CGVS p.18). Nochtans toont de bijgevoegde informatie, die rechtstreeks van de website van PJAK afkomstig is, dat PJAK een democratisch confederalisme nastreeft met zelfbeschikking voor het Koerdische volk, en dit onder andere middels lokale verankering en leiderschap in de dorpen. A. O. medeoprichter van de PKK, heeft er in 2011 zelfs een boek over geschreven. Voor wat betreft vrouwen en vrouwenrechten wil PJAK dan weer bijvoorbeeld positieve discriminatie introduceren. U verklaart verder dat de Koerden gewoon bescherming willen voor zichzelf. Hoe PJAK die bescherming van en de rechten voor de Koerden in hun toekomstige samenleving dan wil vrijwaren weet u evenwel niet (CGVS p.18). Hetzelfde dient gezegd te worden over de precieze partijstructuur en –organen van PJAK (CGVS p.19). U weet alleen dat er twee voorzitters zijn (CGVS p.17-19). Nadat u wordt gevraagd of u ooit gehoord heeft van het congres weet u te vertellen dat u eigenlijk niet weet wat er precies gebeurt tijdens zo een congres, maar wel dat het één keer om de drie jaar plaatsvindt waarvan de laatste keer in 2020 (CGVS p.19). Waar dat laatste congres werd gehouden, waar het normaal gesproken doorgaat en wie er in het congres zetelt, is u allemaal evenwel niet bekend (CGVS p.19). Dergelijke verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet overtuigen. Uw kennis over PJAK in België is evenzeer verrassend. U weet niet wie de voornaamste leden van PJAK in België zijn en kan de locatie van het hoofdkwartier van PJAK in België niet aangeven omdat u er nog niet bent geweest (CGVS p.20-21). U ondernam wel twee keer een poging om naar de hoofdzetel te gaan maar liep telkens verloren, zo zegt u (CGVS p.20-21). Het is opmerkelijk dat u reeds sinds juli 2019 zich in België bevindt, maar tot aan uw persoonlijk onderhoud (d.d. 24/06/2021) nog steeds niet tot op de zetel van PJAK in België bent geraakt. Dat u er zelf nog niet bent geraakt kan trouwens evenmin verschoning bieden voor uw ontbrekende kennis over de locatie van het hoofdkwartier van PJAK in België (CGVS p.20-21). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u optekenen dat u één jaar na uw aankomst in België (nog) niet (veel) actief bent voor PJAK omdat u de taal van het land niet kent (CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020 vraag 3.5). Uw redenering houdt echter geen steek aangezien de leden van PJAK in België, die u blijkbaar ook zelf zijn komen opzoeken (CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020 vraag 3.5), uiteraard ook Koerden zijn die ongetwijfeld uw taal spreken (CGVS p.19). Het is opvallend dat u, die ongeveer vijftien jaar lang regelmatig risicovolle clandestiene operaties uitvoerde voor PJAK in Iran, in België zich zo een lang tijd passief opstelt voor wat betreft uw betrokkenheid bij PJAK. Uw interesse in PJAK blijkt door voornoemde vaststellingen toch relatief. U wordt er verder op gewezen dat in Iran en in Koerdisch gebied naast de Koerden nog vele andere bevolkingsgroepen leven. Hoe het hen in de toekomstige samenleving van de PJAK zal vergaan of wat PJAK voor die groepen wil, kan u wederom niet uiteenzetten (CGVS p.18). De beleidsverklaringen van PJAK, die overigens openbaar raadpleegbaar zijn, leren ons dat PJAK de democratische relaties tussen de Iraanse volkeren wil promoten op basis van gedeelde culturele en historische aspecten. Ondanks dat u beweert reeds sinds 2004 niet alleen sympathisant maar tevens actief te zijn voor PJAK bij clandestiene activiteiten, weet uw kennis over PJAK niet te overtuigen. U was al vanaf 2004 belast met het drukken van pamfletten voor PJAK zoals naar aanleiding van bepaalde herinneringsdagen voor de partij zoals voor internationale vrouwendag, de dag van het milieu, de arrestatie van A. O. en de dag waarop de PJAK is opgericht (CGVS p.9). In die zin is het zeer vreemd dat u niet weet wanneer die dag van het milieu, de arrestatie van A. O. en de dag waarop de PJAK is opgericht vallen (CGVS p.9). Uw gebrekkige kennis over voorgaande essentiële thema's zet grote vraagtekens bij uw aangemeten betrokkenheid bij PJAK sinds 2004.”

Verzoekster tracht haar gebrek aan kennis omtrent PJAK te verklaren door te wijzen op haar profiel: ze betoogt dat ze laaggeschoold is en afkomstig is uit een vrij geïsoleerde en afgescheiden regio waar bovendien politieke activiteiten van PJAK strafbaar en verboden zijn, waardoor ook de toegankelijkheid tot bronnen en kennis uiteraard zo goed als ontbreekt. Ze meent dat het integendeel eerder onbegrijpelijk zou zijn mocht zij in staat zijn om theoretische kennis over de ideologie en organisatie van de partij uiteen

te zetten hetgeen niet zou stroken met haar profiel, noch met haar herkomst. De Raad meent echter dat verzoekster haar gebrekkige kennis van PJAK niet kan verschonen door te wijzen op haar laaggeschooldheid en herkomst nu zij evenwel niet betwist te hebben verklaard reeds sinds 2004 actief te zijn voor deze partij en vijftien jaar lang regelmatig risicovolle operaties te hebben uitgevoerd. Ondanks haar betoog dat politieke activiteiten van PJAK strafbaar en verboden zijn, heeft verzoekster volgens haar verklaringen evenwel vijftien jaar lang regelmatig hulp en bijstand verleend aan PJAK waaronder het vertalen en afdrukken van pamfletten of flyers die ze op een flashdrive ontving (persoonlijk onderhoud, p. 5, 9) zodat ze niet dienstig kan voorhouden dat zij geen toegang had tot bronnen en kennis. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde dat haar vader in zijn tijd lid was van KDPI waarbij bijeenkomsten werden gehouden bij haar thuis (persoonlijk onderhoud, p. 8) en ook één van haar broers reeds dertien jaar actief is voor PJAK (persoonlijk onderhoud, p. 6). Zodoende kan gelet op voormelde vaststellingen redelijkerwijze van verzoekster wel wat theoretische en enige diepgaandere kennis van PJAK verwacht worden. Verzoekster brengt verder geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van de vaststelling dat hoewel zij zich reeds sinds juli 2019 in België bevindt nog steeds niet tot op de zetel van PJAK in België is geraakt noch weet wie de voornaamste leden van PJAK in België zijn.

Door louter te wijzen op haar concrete en praktische overtuiging dat de partij PJAK opkomt voor rechten van Koerden kan verzoekster geen afbreuk doen aan bovenstaande concrete en pertinente motieven.

Verzoekster wijst nog op het door PJAK afgeleverd attest en stelt dat belangrijke vertegenwoordigers van PJAK bij haar thuis kwamen hetgeen wijst op haar engagement en betrouwbaarheid doch hiermee kan verzoekster voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. In tegendeel, van een activiste die jarenlang clandestiene activiteiten heeft uitgevoerd en die aldus zo dicht stond bij belangrijke vertegenwoordigers kan meer kennis verwacht worden dan wat verzoekster aan de dag heeft gelegd en kunnen, gelet op de voorgehouden overtuiging in PJAK, meer inspanningen tot het vergaren van concrete informatie en kennis over de partij verwacht worden. Bovendien dient de Raad aan te stippen dat verzoekster reeds sinds enkele jaren buiten Iran vertoeft doch nog steeds geen bredere kennis heeft ingewonnen over PJAK hoewel ze zich dus thans niet meer bevindt in een geïsoleerde of strikte omgeving waar de toegang tot kennis volgens haar beperkter zou zijn.

Inzake het neergelegd attest van PJAK kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, erop wijzen dat dit werd uitgegeven na verzoeksters persoonlijk onderhoud en het gesolliciteerd karakter niet uit te sluiten valt te meer deze bevestigingsbrief lijkt gesteund te zijn op verzoeksters eigen verklaringen nu hierin haar vluchtrelaas wordt herhaald.

In acht genomen wat voorafgaat, volgt de Raad verweerder in zijn oordeel dat verzoeksters gebrekkige kennis over essentiële thema's grote vraagtekens zet bij haar aangemeten betrokkenheid bij PJAK sinds 2004, te meer zij niet louter sympathisant was doch ook zeer actief was bij clandestiene activiteiten.

Voorts heeft de commissaris-generaal er terecht op gewezen dat verzoekster geen enkele kennis heeft waarom haar broer A. met PJAK naar Syrië moest of wat hij daar moest doen (persoonlijk onderhoud p. 6). Hetzelfde geldt voor haar kennis over de politieke activiteiten van haar vader bij de KDPI (persoonlijk onderhoud, p. 8). De commissaris-generaal kan bijgetreden worden in de motivering dat rekening houdend met verzoeksters politieke betrokkenheid bij PJAK en dat het haar vader betreft, zij ondanks dat haar vader stierf toen ze nog erg jong was, toch beter op de hoogte zou moeten zijn van zijn activiteiten bij de KDPI-partij. Verzoekster betoogt dat het in de context van het gevaar en het verbod op politieke activiteiten logisch is dat zij het antwoord op specifieke vragen in verband met haar broer die met PJAK naar Syrië is vertrokken, schuldig bleef. Zij kan echter geenszins overtuigen in dit betoog gelet op de reeds vermelde vaststellingen dat zij desondanks volgens haar verklaringen evenwel vijftien jaar lang regelmatig hulp verleende aan PJAK en zoals aangestipt in het verzoekschrift belangrijke vertegenwoordigers van PJAK haar thuis kwamen bezoeken zodat niet ingezien kan worden waarom zij geen informatie zou hebben of zou hebben kunnen inwinnen over haar broer.

In het verzoekschrift wordt verder geen dienstig verweer gevoerd tegen volgend motief:

“U wordt daarnaast gevraagd waarom u in feite bij de PJAK bent beland en niet bijvoorbeeld bij de KDPI (CGVS p.8). U meent dat u voor PJAK koos omdat u vindt dat zij het beste jullie doelen kunnen realiseren, maar wat het verschil dan is tussen PJAK en KDPI kan u niet vertellen (CGVS p.8). U heeft immers nooit onderzocht wat het beleid is van KDPI en heeft de indruk dat PJAK zich meer om de Koerden bekommert dan KDPI omdat ze voor u zichtbaarder zijn in Iran (CGVS p.8). Zulke verklaringen missen uiteraard overtuigingskracht. Voorgaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw politiek engagement en activiteiten voor de PJAK opnieuw afnemen.” De Raad treedt deze motivering bij.

Samen met de commissaris-generaal kan vervolgens gewezen worden op volgende motieven met betrekking tot verzoeksters vluchtreis:

“Uw verklaringen omtrent uw vluchtreis moeten ook tegen het licht worden gehouden. Zo zou u op 14/04/1398 (zijnde 05/07/2019) Iran hebben verlaten met uw eigen paspoort onder uw eigen naam en met een visum voor Italië (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28; CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020 vraag 3.5; CGVS p.12-14). Ten eerste stroken uw initiële verklaringen op de DVZ niet met die op het CGVS. Op de DVZ vertelde u dat uw paspoort nog op uw verblijfplaats lag (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28), maar ten aanzien van het CGVS verklaarde u dat de smokkelaar uw paspoort had weggegooid toen u in Frankrijk verbleef alvorens u naar België doorreisde (CGVS p.13). De smokkelaar had al uw documenten afgenomen en ze u niet meer teruggegeven, zo bevestigt u op het CGVS (CGVS p.13). Naast uw rijbewijs kan u hierdoor geen andere identiteitsdocumenten neerleggen (CGVS p.14). Eerder had u op de DVZ echter aangegeven dat uw shenasname (geboorteboekje) en identiteitskaart nog in Iran lagen (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 29). Bij de DVZ heeft u ook nooit over uw verblijf in Frankrijk gesproken (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019; CGVS-Vragenlijst d.d. 14/08/2020). Het is pas op het CGVS dat u aanbrengt dat u in de eerste plaats naar het Verenigd Koninkrijk wilde doorreizen en zevenenveertig dagen in Frankrijk verbleef (CGVS p.13). Uw verklaringen stroken ook op een ander punt niet, namelijk over wie uw reis vanuit Iran regelde. Op de DVZ vertelde u dat het uw broer Fa. was die deze taak op zich nam (Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 36), maar op het CGVS zegt u dan weer dat het uw andere broer F. was die uw reis regelde (CGVS p.14). Uw wijzigende verklaringen doen uw geloofwaardigheid en die van uw voorgehouden relaas geen goed. Op de tweede plaats dient opgemerkt te worden dat u ook op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt. Enerzijds vertelde u dat u het paspoort met uw visum voor Italië zelf aanvroeg en vervolgens één maand moest wachten op de afgifte ervan (CGVS p.14). U ging dit document zelf aanvragen en het werd u op 24/06/2019 afgeleverd in Teheran (CGVS p.14; Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28). Wetende dat u op 05/07/2019 Iran definitief verliet, werd uw paspoort met uw visum zodus elf dagen voor uw vertrek uitgegeven. Anderzijds verklaart u dat na de inval bij u thuis, u uit de handen van de autoriteiten kon ontsnappen door dezelfde avond van de inval met uw broer F. naar het dorp Gol Sheikhan te rijden en daar onder te duiken gedurende iets langer dan een maand tot aan uw definitief vertrek uit Iran (CGVS p.15,24). U zou Gol Sheikhan nooit hebben verlaten behalve tijdens uw definitief vertrek (CGVS p.15). Zulke inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw aangemeten problemen.”

Wat betreft verzoeksters gedrag wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“Verder is uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met uw aangehaald vrees. U zou immers uw visum zelf zijn gaan aanvragen omdat uw politieke activiteiten voor PJAK bij de autoriteiten bekend waren geraakt (CGVS p.14). Hierdoor bracht u zich natuurlijk enorm in gevaar aangezien u zichzelf op die manier toch zou aanbieden bij de autoriteiten die u vreest. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen dat u met uw eigen authentiek paspoort, en dus onder uw eigen naam, via de luchthaven van Teheran uw land kon verlaten (CGVS p.13). Op die manier nam u opnieuw een groot risico. Uw verweer dat u zelf uw visum kon aanvragen en Iran via de luchthaven met uw origineel paspoort kon verlaten omdat u uw vingerafdrukken voordien nog niet had gegeven en uw naam veelvoorkomend is, kan geen soelaas brengen (CGVS p.15-16). De vaststelling dat u zich tot tweemaal toe bij de autoriteiten aanbiedt strookt niet met uw voorgehouden vrees voor die autoriteiten. Daarenboven toont u in feite aan dat u de Iraanse autoriteiten in werkelijkheid niet hoeft te vrezen aangezien ze u tot tweemaal toe niets in de weg hebben gelegd: niet bij het verkrijgen van uw reisdocumenten in juni 2019 en niet bij uw uitreis een maand later. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de autoriteiten op 01/03/1398 (zijnde 22/05/2019) uw huis binnenvielen en u wilden arresteren op verdenking van politieke activiteiten voor PJAK (CGVS p.15-16,24). U riskeert hiervoor zelfs de doodstraf, zo zegt u (CGVS p.16). Men zet twee agenten aan uw deur zodat men u zeker niet zou kwijtspelen, maar u kon alsnog ontkomen (CGVS p.15-16,24). Doordat de autoriteiten, op aangeven van uw buurman die zelf voor de veiligheidsdiensten werkt, zich naar uw huis begaven, er een huiszoeking deden, enkele van uw persoonlijke spullen in beslag namen en u de volgende dag op hun kantoor verwachtten, kan ervanuit gegaan worden dat uw identiteit zeer zeker bekend was voor hen (CGVS p.15-16,24). Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat, nadat u het een maand eerder zelf aanvroeg, u uw paspoort met visum voor Italië werd afgeleverd op 24/06/2019 te Teheran (CGVS p.14; Verklaring DVZ d.d. 19/09/2019 vraag 28). Na uw ontsnapping uit uw huis hebben de autoriteiten blijkbaar uw broer en andere familieleden hard aangepakt om hen informatie te ontfutselen over u en uw schuilplaats (CGVS p.24). Uw broer F. werd geslagen en vastgehouden waarbij hij mishandeld en ondervraagd werd (CGVS p.15,24). De idee dat de autoriteiten niet wisten naar wie ze precies op zoek waren aangezien u uw vingerafdrukken nog niet zou hebben gegeven en uw naam veelvoorkomend is houdt dus geen steek (CGVS p.15-16). Het is frappant dat u, een voortvluchtige politieke dissidente die de doodstraf riskeert, na uw ontsnapping zonder problemen zelf een paspoort met

visum kon bekomen en Iran onder uw eigen naam met uw origineel paspoort kon verlaten via de luchthaven van Teheran.”

Verzoekster repliceert thans dat haar broer haar vertrek heeft geregeld door uiteraard smeergeld te betalen en stelt weinig inzicht te hebben in hoe alles geregeld werd. De Raad moet echter vaststellen dat verzoekster noch bij de DVZ noch op het CGVS enige melding heeft gemaakt van het betalen van smeergeld. Verzoekster gaf enkel aan dat haar broer een smokkelaar had geregeld voor haar verdere reis naar het VK (persoonlijk onderhoud, p. 13). Gevraagd naar hoe het mogelijk is dat zij via de luchthaven onder haar eigen naam en met eigen paspoort Iran kan verlaten als ze daadwerkelijk werd gezocht, antwoordde verzoekster dat de Iraanse autoriteiten geen vingerafdrukken van haar hadden noch haar handtekening zodat haar geen “grensverbod” werd opgelegd waarbij ze ook nog aangaf dat haar naam veel voorkomt (persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Verzoekster maakte hierbij aldus geenszins melding van smeergeld zodat zij met loutere post-factum beweringen de Raad niet kan overtuigen, te meer gelet op het door haar geschetst profiel van een voortvluchtige politieke dissidente die eerder werd gevisieerd en zou gearresteerd worden indien ze niet was ontkomen.

De Raad kan in dit verband nog opmerken dat uit de bijgevoegde informatie blijkt dat een illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt, “quasi” niet mogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles alsook dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is en de grenzen worden gecontroleerd door het leger (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 9).

Hoewel verzoekster kan gevolgd worden dat zij zich voor de afgifte van haar Italiaans visum niet diende te melden bij de Iraanse autoriteiten, kan zij hiermee de overige draagkrachtige motieven inzake haar legaal vertrek niet ombuigen. De Raad beschouwt de motieven in de bestreden beslissing aangaande het zich tot tweemaal toe aanbieden bij de Iraanse autoriteiten dan ook als een overtollig motief van de bestreden beslissing. Hoewel de Raad de commissaris-generaal niet kan volgen in de vaststelling dat verzoekster zich voor haar visum zou aangeboden hebben bij de Iraanse autoriteiten, is het betoog in het verzoekschrift echter niet van aard om een ander licht te werpen op de motivering dat verzoekster met haar eigen authentiek paspoort onder eigen naam via de luchthaven van Teheran het land kon verlaten ondanks de beweerde huiszoeking en haar vlucht bij/voor de effectieve arrestatie.

Om de tegenstrijdigheden bij de DVZ te verklaren, wijst verzoekster op haar gehoor bij de DVZ en bekritiseert het verloop ervan. Verzoekster kan echter aangaande het verhoor bij de DVZ niet ernstig worden genomen en overtuigt allerminst.

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat verzoekster ten overstaan van het CGVS, waar zij overigens de bijstand van een advocaat genoot, niet heeft verklaard dat zij moeilijkheden heeft ondervonden bij de DVZ of dat er een sfeer van wantrouwen heerste en er niet aandachtig werd geluisterd naar haar. In tegendeel, verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat het interview “heel goed” verliep dat ze geen opmerkingen heeft waarbij ze herhaalde dat alles goed ging en ze alles heeft kunnen vertellen (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Door verder algemeen aan te voeren dat de verklaringen bij DVZ vaak doorspekt zijn met onjuistheden en approximatieve bepalingen alsook de omstandigheden niet bijdragen aan een serene sfeer van vertrouwen, brengt verzoekster geen concrete opmerkingen bij met betrekking tot de inhoud van het DVZ-interview. Het verzoekschrift voert geen concreet element aan waaruit kan blijken dat het gehoor geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden of dat er omwille van een vijandige sfeer geen nauwkeurige of eenduidige verklaringen konden afgelegd worden. Het is nochtans aan verzoekster om in concreto aan te wijzen wat er in haar geval verkeerd is gelopen en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

De Raad benadrukt tevens dat het gehoorverslag op de dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verzoekster kan haar meerdere tegenstrijdigheden dan ook niet verklaren door algemeen het verloop van een DVZ-interview te bekritisieren. Bovendien werden er niet enkel tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar verklaringen bij de DVZ en op het CGVS doch ook tussen haar verklaringen op het CGVS. Verzoekster betwist noch weerlegt echter het motief dat zij enerzijds verklaarde zelf een visum aangevraagd en na een maand ontvangen te hebben in Teheran na haar vlucht uit haar woning (persoonlijk onderhoud, p. 14, Verklaring DVZ van 19 september 2019, p. 10) doch anderzijds verklaarde

haar plaats van onderduiken nooit te hebben verlaten tot haar definitief vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 15). Ook de Raad is van mening dat verzoeksters inconsistente verklaringen de geloofwaardigheid van haar problemen ondermijnen.

Er kan verder gewezen worden op volgende pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoeksters vluchtrelaas:

“Er kunnen daarenboven ook heel wat vraagtekens gezet worden bij uw asielrelaas. Zo is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u gedurende acht jaar alleen met uw eigen wagen om de twee of drie maanden inkopen deed voor twee- à driehonderd personen en deze boodschappen telkens 's nachts liet overladen aan uw voordeur (CGVS p.7-8). Op die manier trekt u natuurlijk net de aandacht van ongewenste personen. U argumenteert dat het net veiliger was om deze operatie 's nachts uit te voeren omdat er rondom uw huis wordt gebouwd en jullie de boodschappen verpakten als bouw materiaal (CGVS p.8). Desalniettemin blijft het opvallend voor uw omgeving als u 's nachts met regelmaat en gedurende acht jaren zulke pakketten in en uit uw woning brengt die geen bouwzone is. U stelt dat u soms ook 's nachts naar een afgelegen dorp moest rijden met de gekochte goederen (CGVS p.10-11). Hierbij kan worden opgemerkt dat u niet eens wist naar wiens huis u de boodschappen voor PJAK zo in de nacht moest brengen (CGVS p.11). Eveneens opmerkelijk is uw verklaring dat u niet precies kan aangeven wat er met de pamfletten gebeurde die u afdruckte voor PJAK (CGVS p.11). Nog verbazender is dat PJAK u belastte met het vertalen van hun teksten voor de pamfletten en het in het geheim afdrucken van die pamfletten in verschillende drukkerijen (CGVS p.5,9-11). De bedenking die zich hierbij opdringt is: waarom zou PJAK niet zelf hun teksten naar het Farsi kunnen vertalen en hun drukkerijwerk niet in hun eigen veilige gebieden uitvoeren? Het is niet geloofwaardig dat geen van de leden van PJAK het Farsi voldoende beheersen om deze taak op zich te nemen (CGVS p.11). U wordt geconfronteerd met enerzijds het risico en de onderneming van deze activiteiten, en anderzijds de bedenking waarom PJAK hun drukwerk niet zelf in hun veilige gebieden zou kunnen uitvoeren (CGVS p.11). Uw antwoord, namelijk dat u niet weet waar ze wel of niet toe instaat waren, u er tevens nooit naar vroeg, maar het wel leuk vond om te doen, is niet verhelderend (CGVS p.11). De vaststelling dat u zich nooit bedenkingen maakte bij deze manier van werken ondanks de risico's, en dat PJAK op hun beurt op die manier te werk zou gaan, is bevreedend. Hetzelfde dient gezegd te worden over de beslissing van de agenten die uw huis binnenvielen en een huiszoeking uitvoerden, om u dankzij de smeekbeden van uw moeder en zussen niet meteen met hen mee te nemen (CGVS p.15). In plaats daarvan moest u zich de volgende dag aanbieden op hun bureau, maar voor de zekerheid liet men toch twee agenten uw voordeur bewaken (CGVS p.15). Dit gedrag en de allocatie van middelen door de Iraanse autoriteiten is niet aannemelijk. Het CGVS kan niet inzien dat gezien de Iraanse context de autoriteiten zich ten aanzien van u, die verdacht wordt van politieke dissidentie en de doodstraf riskeert, op die wijze gedragen. De idee dat de agenten, die u initieel kwamen arresteren, hun plan zouden laten varen omwille van jullie smeekbedes, vervolgens u toestaan om zich de volgende dag op hun bureau aan te bieden, maar u dan toch als vluchtgevaarlijk inschatten, getuige daarvan de twee bewakers, is niet aannemelijk. Ten slotte is uw kennis van de (familie van de) erg bekende martelaar H. K. uiterst beperkt en ook fout. U kon terecht bij de familie van K. om er onder te duiken aangezien uw familie de zijne goed kende (CGVS p.22). Desondanks weet u niet wanneer H. K. werd geëxecuteerd, weet u niet hoe zijn ouders en broers en/of zussen heten, en wanneer en waar hij werd gearresteerd (CGVS p.23). U weet alleen dat hij tijdens zijn arrestatie bezig was met zijn laatste missie (CGVS p.23). Wat die laatste missie dan precies inhield kan u evenwel niet aanbrengen (CGVS p.23). Over de tijd van gevangenschap van K. beweert u dan weer verkeerdelijk dat hij enkel in de Evin-gevangenis in Teheran zat (CGVS p.23). Door welke advocaten H. K. werd vertegenwoordigd is u eveneens onbekend (CGVS p.24). Toen H. K. werd geëxecuteerd door ophanging werd zijn familie op voorhand op de hoogte gebracht van zijn nakende doodstraf en waren zijn ouders ook aanwezig tijdens de voltrekking ervan, althans dat is wat u beweert (CGVS p.23). In realiteit werd zijn familie helemaal niet geïnformeerd over zijn executie en waren ze zodus ook niet aanwezig toen hij omkwam. U blijft echter volharden in uw onjuiste verklaringen wanneer u wordt geconfronteerd met de objectieve informatie die uw stellingen ondergraaft (CGVS p.23-24).”

Door te repliceren dat deze motieven grotendeels subjectieve uittalingen zijn en haar persoonlijke motivatie voor de clandestiene activiteiten te benadrukken, brengt verzoekster geen afdoende argumenten bij om voormelde concrete motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Verzoekster slaagt er niet in te verklaren hoe zij 's nachts met regelmaat sinds 2004 onopvallend pakketten in en uit haar woning kon brengen alsook rijden tot afgelegen dorpen. Ze licht hieromtrent toe dat haar regio van herkomst vrij geïsoleerd is en niet overal door de overheid vertegenwoordigd is waarbij zij ook aanstipt dat vrouwen een zekere mate van autonomie genieten. Dit betoog kan de Raad evenwel

niet overtuigen gelet op de frequentie van haar nachtelijke activiteiten en de aanwezigheid van burens in een regio waar politieke activiteiten van PJAK strafbaar zijn zoals verzoekster eerder in haar verzoekschrift aanvoerde om het gebrek aan toegang tot kennis over de PJAK te verklaren. De uitleg dat rondom haar huis tien jaar lang werd gebouwd en de boodschappen werden verpakt als bouw materiaal komt ook de Raad onaannemelijk over.

Er kan verder in het verzoekschrift niet verklaard worden waarom PJAK verzoekster, die niet eens lid is van PJAK alsook laaggeschoold is, belastte met hun drukwerk zodat geen afbreuk kan gedaan worden aan bovenstaande motieven door te volharden in de verklaringen op het CGVS.

Voorts moet de Raad aanstippen dat verzoekster geenszins dienstige argumenten aanvoert die afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen inzake de onaannemelijkheid van haar verklaring dat de agenten die een huiszoeking uitvoerden en haar dienden te arresteren werden overtuigd om tot de volgende dag te wachten met bewaking door twee agenten aan de deur.

Ten slotte merkt de Raad op dat de bevinding dat verzoeksters kennis van (de familie van) de bekende martelaar uiterst beperkt en ook fout is niet kan omgebogen worden door verzoeksters betoog dat zij geen nauwe contacten had met deze familie. Verzoekster verklaarde immers op het CGVS dat ze elkaar “vrij goed” kenden en dat zij haar ook daarom lieten onderduiken op hun adres met alle risico’s die erbij horen (persoonlijk onderhoud, p. 22). Zodoende kan van verzoekster, die liefst 1 maand zou hebben ondergedoken bij deze familie (persoonlijk onderhoud, p. 15), toch enige kennis verwacht worden in dit verband terwijl in casu moet vastgesteld worden dat zij niet eens de naam van de ouders of broers en zussen van de martelaar kent noch de datum van executie en de informatie die zij aanreikt niet overeenkomt met objectieve informatie (persoonlijk onderhoud, p. 23-24).

Volledigheidshalve kan toegevoegd worden dat verzoekster aangaf niet te zijn veroordeeld en dat er geen proces voor een rechtbank is gestart (Vragenlijst van 14 augustus 2020, vraag 3.2). Ondanks de voorgehouden huiszoeking en poging tot arrestatie kan verzoekster niet meedelen of zij officieel in beschuldiging is gesteld en heeft ook geen weet van een gerechtelijke procedure of convocaties buiten de beweerde oproepingen van haar broer (persoonlijk onderhoud, p. 22). Het is overigens geenszins aannemelijk dat haar broer opgeroepen zou worden doch verzoekster, die initieel werd geviseerd door de autoriteiten en diende gearresteerd te worden, geen weet zou hebben van enige gerechtelijke procedure of oproeping, te meer na haar beweerde vlucht in het kader van haar arrestatie.

De vaststelling dat verzoekster niet over bovenstaande informatie beschikt waarbij dient opgemerkt te worden dat geenszins blijkt dat zij aanhoudende pogingen heeft ondernomen om helderheid te scheppen in haar gerechtelijke situatie en ondanks de voorgehouden ernst van de situatie zij niet zeker weet of een advocate werd ingeschakeld (persoonlijk onderhoud, p. 22), terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van haar vervolgingsvrees door de Iraanse autoriteiten, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er kan immers van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas. Dat verzoekster klaarblijkelijk naliet dit te doen en in deze een dermate passieve houding aanneemt, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

2.3.4.3. Niettegenstaande het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoeksters politieke activiteiten die reeds in Iran plaatsvonden (en de daaraan gekoppelde problemen), moet de Raad vaststellen dat er verder niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoeksters politieke activiteiten in België en zij hiervoor vervolgd zal worden. De commissaris-generaal geeft in dit verband terecht het volgende aan:

“Enkel indien uw activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door de Iraanse overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat activiteiten, ontwikkeld na de vlucht, leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. In dit verband dient erop gewezen te worden dat u niet kan overtuigen als zouden de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België. Uit beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniers naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na,

personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Uit deze informatie blijkt ook dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn de personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zoals blijkt uit voorgaande heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u al eerder een verhoogd risicoprofiel had en u omwille van oppositieactiviteiten in Iran in het vizier van de autoriteiten heeft gelopen. Voorts kan ook niet zomaar worden aanvaard dat u op basis van de berichten over uw activiteiten op uw facebookprofiel in het vizier zou gekomen zijn. U weet niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte van uw activiteiten hier in België (CGVS p.22). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten uw Facebookpagina in de gaten zouden houden. Hier kan trouwens nog aan toegevoegd worden dat d.d. 19/08/2021 en 01/10/2021 werd vastgesteld dat u al uw foto's op Facebook heeft verwijderd met uitzondering van enkele niet-politieke foto's waar u bovendien niet op staat. Hieruit blijkt dat u bewust handelt en het risico wil beperken. Bijgevolg is geenszins aangetoond dat u in het vizier van de Iraanse autoriteiten bent gekomen omwille van uw politieke en regime-kritische activiteiten buiten Iran.

Wat er ook van zij, uw politieke activiteiten zijn hoe aan ook beperkt en bestaan slechts uit enkele deelnames aan pro-Koerdische manifestaties in België (CGVS p.21-22). U bevestigt dat u enkel en alleen deelnam en geen rol speelde in de organisatie van de betogingen (CGVS p.22). Het louter bijwonen van enkele Koerdische manifestaties toont evenwel niet aan dat u werkelijk door het Iraanse regime een oppositieprofiel wordt toegemeten. U weet tevens niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS p.22). Op basis van de door u voorgelegde foto's waaruit uw deelname aan deze betogingen moet blijken, kan echter niet afgeleid worden dat de betogingen daadwerkelijk gericht waren tegen de Iraanse autoriteiten (zie ingediende documenten nr 2). Dat u op één welbepaald moment in Brussel enkele slogans geroepen zou hebben in verband met het doden van Kolbars, kan in het licht van de reeds aangehaalde beschikbare informatie bezwaarlijk als doorslaggevend element worden aanvaard waarom u alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn en bij terugkeer vervolgd zou worden. Op de foto's van de protesten houdt u vlaggen vast van PJAK, KJAR en TJK-E, allen Koerdische organisaties. Met uitzondering van één foto is op alle andere foto's waarop u een vlag vastheeft uw gezicht echter verscholen achter een masker of sjaal. Op basis van bovenstaande informatie kan u allerminst overtuigen dat u door deelname aan deze manifestaties een dermate politiek oppositieprofiel in België hebt opgebouwd waardoor u alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou gekomen zijn."

Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, stelt de Raad aldus samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoekster gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar politieke activiteiten waardoor zij Iran zou moeten hebben ontvlucht na (bijna) gearresteerd te zijn geweest.

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat verzoekster actief is op sociale media en hierop haar deelname aan manifestaties en protesten aan onder meer de Iraanse ambassade heeft vastgelegd, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 7 en COI Focus, "Iran, Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019, p. 25). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale

media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15).

Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, voornamelijk politieke activisten (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15), quod non in casu. Bovendien kan de Raad hieromtrent nog opmerken dat verzoekster niet betwist dat al haar politieke foto's op Facebook werden verwijderd. De loutere bewering dat deze foto's kwaadwillig werden verwijderd door personen die haar profiel hadden aangemaakt kan geen afbreuk doen aan de conclusie dat niet wordt aangetoond dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar -overigens beperkte- politieke activiteiten in België.

Door te volharden in haar vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten brengt verzoekster geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.3.4.4. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen.

2.3.4.5. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters politieke activiteiten en problemen hierdoor in Iran noch aan het oprechte karakter van haar politieke activiteiten in België waarbij geenszins werd aangetoond dat verzoekster hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen. Verzoekster, die nog steeds geen lid is van PJAK, maakt niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als opposant van het regime zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd. Verzoekster maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat zij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU